

УКРАЇНСЬКА ДУМКА

Виходить о годині 8. рано.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ Й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 10.

Передплата:

Місячно	65 М
Чвартьрочно	190 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ:	
Місячно	100 М
Поодинокое число	4 „
ЧЕТВЕРГОВЕ ВИДАННЯ:	
Місячно	12 М
Чвартьрочно	36 „
Ціна одного примірника:	
3 марки.	

ОГОЛОШЕННЯ:

Рядок дрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення“ 3 М., в „Надісланні“, в „Оповідках“ і некрологи 8 М. Між новинками і в редакційній часті 12 М. За дрібні оголошення платиться по 1 М. від слова; товстим друком подвійно.

Східна Галичина — і Рига.

В розмові з кореспондентом „Rigasche Rundschau“ (з 1. жовтня) голова делегації Української Національної Ради З. У. Р. — д-р Кость Левицький заявив, що делегація зовсім не старалася о допущенні до мирових переговорів.

„Ми — сказав д-р К. Левицький — хочемо тільки слідити хід подій, зясувати собі становище обох делегацій до східно галицького питання, а в міру потреби поінформувати про змагання східно галицького населення. Першим нашим кроком було правнодержавне застереження, яке передали ми президії мирової конференції“.

Делегація розвинула в Ризі живу інформаційну діяльність. Щоби ослабити враження цих інформацій польське пресоє бюро розіслало до преси такий комунікат: „В звязку з вітками тутешньої преси про приїзд до Риги української делегації з К. Левицьким і комуністом (sic!) Брайтером на чолі, польська агентура подає до відома преси, що згадані панове нікого не репрезентують. Ці елементи, які в р. 1918 з Петлюрою на чолі заложили Українську Раду і з Польщею вели війну, заключили з польською державою мир на основі признання Східній Галичині автономії і уконститування незалежної України на схід від Збруча.“

Тепер існують дві українські держави — Україна Петлюри і Павленка, яка веде війну з большевиками і саме зайняла Камянець, Проскурів і Ново-Константинів, — і Радянська Україна Раковського. Котра з них вийде побідно, покаже найближа будучина.

Третя Україна германофіла (!) Петрушевича, котрий посварився з Петлюрою і вислав до Риги делегата Левицького, є легендою. Ні один український ж-внір не стане в її обороні“.

Справу Східної Галичини усунено з чергового порядку риської конференції, полишувочи вирішення її на іншому може більше компетентному місці.

Застереження делегації У. Р. Нац. Ради.

Делегація У. Н. Ради вислала 21. вересня зі Стеттину до президії мирової конференції в Ризі таку телеграму:

В Ризі, як сповіщають, розпочалися мирові переговори в справі визначення границь між Україною, Росією і Польщею.

Ся ціль не може бути досягнена без

вирішення правнодержавного становища Східної Галичини, бо Східна Галичина являється межею між воюючими сторонами.

Доля східно галицької області найбільш інтересує місцеве населення, головно українське, яке творить подавляючу більшість і рішучо домагається для Східної Галичини державної незалежности.

На основі принципу самоозначення народів уважаємо за наше право і обовязок яко делегації Національної Ради Східної Галичини і її правительства зложити перед Вашою Конференцією застереження проти вирішення долі Східної Галичини без нас, бо вирішення про цю територію без згоди населення, зглядно нашій Національній Раді яко легальної її заступництвом було би насилуванням права самоозначення народів, а сього наше населення ніколи не стерпить.

Тому делегація прохає президію мирової конференції подати до відома конференції це правнодержавне застереження.

Уповноважена делегація Національної Ради Східної Галичини і її правительства:

Д-р Кость Левицький — голова; Ернест Брайтер, Д-р Осип Назарук, Д-р Лука Мишуґа — члени делегації.

Декларация делегації У. Н. Ради.

(Переклад з французького).

21. с. м. підписані яко уповноважена делегація Національної Ради Східної Галичини та її правительства вислали телеграфічно на адресу президії мирової конференції в Ризі правнодержавне застереження. Ця депеша, невідомо з яких причин, не дійшла до відома мирової конференції.

З огляду на це долучується дуплікат сього застереження. Відтак зі звіт-домлень мирової конференції ми довідались, що на засіданні з 24. с. м. піднесено питання про незалежність Східної Галичини і признання її національного заступництва (Нац. Ради).

Тому уважаємо за доцільне наше правнодержавне застереження докладніше обоснувати:

1. Уконститування незалежної української держави на території Східної Галичини на основі права самоозначення народів проклямував Національний Конгрес Східної Галичини на засіданні 19. жовтня 1918 р.

2. Цей Конгрес покликав до життя Національну Раду Східної Галичини, яка визнала рівноуправнення всіх народів, що замешкують територію цієї держави.

3. З лона Національної Ради Східної Галичини вийшло її правительство, яке 1. падолиста 1918 р. перейняло дер-

другім між словами „бо не було де нічим, ні на чім“ а словами „Не стало мойого кутка“, б) дальше в устуні між словами „ні паперу ні чорнила“ а словами „Так бездільно мигали дні, в) в кінці в устуні між словами (ст. 4) „Іншими словами“ а словами „за 20 літ буде“ містять в собі сство ad 1. прост. з § 65 а) з. к., ad 2 прост з §. 300. з. к., ізлочину з § 65а. з. к узнав доконану в дни 5. жовтня 1920 р. конфіскату за оправдану і зарядив знищення цілого накладу та видав по думці § 493. п. к. заказ дальшого розширювання того друкового письма. Заразом видав наказ одвічальному редактору того часопису, щоби те рішення помістив безплатно в найбільшій числі і то на першій стороні. Невиконання того наказу потягає за собою наслідки предвиджені в § 21. зак. друк. з 17. грудня 1862 Д. п. д. Ч. 6. ек 1863, а іменно засудженні за переступство на гривню до 400 Корон. — Львів, дня 6. жовтня 1920. (Підпис печатний.)

жавну власть, зорганізувало на території Сх. Галичини армію, адміністрацію і судівництво.

4. Національна Рада Східної Галичини яко її парламент ухвалила закон про державне заступництво, яким признано участь в правительстві всім народам Східної Галичини на основі загального виборчого права в процентівім відношенню.

6. Підчас дев'ятимісячної однозгідної оборони дав наш народ доказ, що хоче мати самостійну державу.

По Україні і про Україну.

І Будьонний спримирений з Петлюрою?

Зі Штокгольму доносять до польських часописів, що московська „Правда“ признає, що Будьонний, усуваючися від відповідальности перейшов до ворога і спільно з Петлюрою (?) підняв воєнні кроки проти червоних військ.

За незалежність Східної Галичини.

По донесенням букарештєнських часописів, на буковинській границі зібралися узброєні українські відділи зі Східної Галичини, зложені переважно з селян. Після інформації часописів, належать вони до нової східно-галицької організації, яка поставила собі завданням вибороти незалежність Східної Галичини („Газета Вечорна“).

Прийдуть на чергу.

„Ржечпосполіта“ подає з Відня: В кругах, близьких до диктатора Петрушевича, твердять, що мировий прелімінар, заключений в Ризі, полишає отвором kwestію Білоруси, Литви і Східної Галичини, ці справи будуть поладнані на дійсній мировій конференції.

Справа конституції У. Н. Р.

На днях закінчила свою працю Правительствєнна Комісія по вироблен-

ню конституції української держави. Виготовлений нею проект конституції складається з 10 розділів у 158 артикулах і є першою, повною, дем. конституцією української держави, в якій м. и. передбачено право федерації з Українською Народньою Республікою тих українських земель, що вже утворили окремі державні організми, а також право широкій місцевої автономії з окремими законодавчими радами для тих частин української держави, що виявлять окремі культурно-господарські інтереси. Згаданий проект вироблено на основі проекту конституції, що в місяці травні ухвалила Всеукраїнська Нац. Рада, а якої автором є д-р Ст. Баран. Оба проекти друкуються саме в друкарні Ставроп. Інститута у Львові.

В справі видання цих проектів приїхав на днях до Львова член президії Всеукраїнської Нац. Ради — д-р Іван Липа, відомий діяч з Одеси і письменник. Ці проекти пропонується раді міністрів У. Н. Р., яка на днях має розпочати наради над декретом конституції Української Держави.

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередню свою адресу.

Довкола війни і мира.

Польські донесення з Риги.

Польські часописи доносять з Риги, що редакційна комісія опрацювала досі половину матеріалу. Усталено артикул, що відноситься до обопільного визнання суверенности Польщі і Росії, признано в засаді право самоозначення для України і Білоруси та усталено артикул про цілковите desinterressement совітської Росії у відношенню до Литви так, що Росія не має вмішуватися в литовсько-польські справи.

Спільна совітсько польська фінансова комісія мала признати польським горожанам відшкодовання, яке має сплатити Росія. Реституція майна польських землевласників має евентуально насту-

пити при реституції майна горожан інших держав, Польща має також одержати найбільше упривілейоване становище в Росії.

Большевики мали також виректися всякого впливу на справу Литви, яку відтято від Росії польським коридором.

На зміну становища совітської делегації, яка за всяку ціну старалася довести до заключення перемир'я, мало вплинути донесення про упадок Мінська, чим вони були очевидно заскочені (Урядове потвердження про упадок Мінська досі не наспіло).

Здержання ворожих кроків на ціль польсько совітським фронті має наступити в 144 годинах по підписанню

Рг. 217/202. В Імени Польської Республіки! Окруж. кар. Суд яко трибунал пресовій у Львові рішив на внесок Прокуратурі при тім Суді, що зміст часопису „Українська Думка“ число 1. з дня 6. жовтня 1920. в артикулах під наголовками: 1) „Співомовки“ а) в титулі; дальше в уступах: б) від початку артикулу до слів „не довели до нічого“; в) між словами „варшавська влада“ а словами „думас заснувати“, г) між словами „асигновано вже“ а словами 3 міл.; і) від слів „то значить спіл-и“ аж до слів (2 стов.) „Льво-ва“. Навіть; д) від слів „почуває себе“ до слів „і польської культури“; е) (3 стова.) від слів „Коліж мимо того польська влада“ до слів „в Східній Галичині“; ж) між слова-и „культурної роботи“ а словами слідууючого уступу „А тепер ще кілька слів“ з) (4 стова.) від слів „Очевидно на думку“ до слів „ніхто не поможе“; и) кінцевім від слова „Помисли“ до кінця артикулу; 2) „3 дороги життя“ (стор. 3) а) в уступі

договору про перемир'я, значить в понеділок вечером, або у второк рано, залежно від того, коли буде підписаний договір в справі перемир'я. В цій доповіді має бути сказано, що перемир'я може бути виповіджене на 72 годин.

Дальша війна на весну?

З приводу перемир'я на польсько-большевицькій фронті „Temps“ пише: „Не належить помилятися при оцінюванню справжньої вартости перемир'я підписаного в Ризі, який є правдоподібно тільки початком хвилевого споккою, не належить обманювати себе, що це перемир'я прибере колись форму правдивого мира. Коли большевицький устрій впаде протягом надходячої зими, війна вибухне наново в перших днях весни“. Далше „Temps“ пише, що Польща мусить приготувитися до оборони „перед грізною навалою російського анархізму“.

Махно у большевиків?

„Газета Поранна“ доносить, що совітська мирова делегація в Ризі одержала з Москви звістку, що от. Махно перейшов до большевиків. Начальна команда червоної армії мала йому видати

наказ виступити проти Врангля. Махно мав примінитися до цього наказу.

Одностайний протибольшевицький фронт Петлюри і Врангля?

В телеграмі зі Стокгольму доносить „Morgenzeitung“: Небезпека для Росії від півдня з дня на день стає грізнішою. Українці під Петлюрою одержали більшу кількість воєнного матеріялу, наслідком чого були в силі виставити на південній фронті 120 тисячну армію, яка може вже похвалитися першими успіхами над большевиками. Прорив фронту під Жиєринкою, який потверджує вже офіційно Москва, має тому велике значіння для будуччини Росії, бо на цій місці грозить совітам злука української армії з армією Врангля і створення одностайного фронту на півдні. Похід Врангля по розбитій червоної армії відбувається без перепон і грозить совітам ударом на Москву.

Ширіть щиро народний часопис
Українська Думка

Відгуки недавно минулого.

В ч. 29. перемиського „Українського Голосу“ появилася передовиця „Радикали а польсько-українські переговори“, в якій якийсь стидливий (непідписаний) член радикальної партії виражає досить побіжно і безвзяно виступи кількох нефірмових членів радикальної партії на львівськйм бруку, а редакція „Українського Голосу“, приєднуючись до тих поплутаних стрічок, додає від себе: „Супроти того (представлення тих виступів) думаємо, що наша львівська преса дасть повну сатисфакцію ображеним радикалам. Ми не можемо зрозуміти, чому „Громадська Думка“ не помістила спростовання д-р Даниловича і ставимо рішучо домагання до заряду трудової партії, щоб вглянула в цю справу“. Заки заряд партії вгляне в справу, ми дозволимо собі звернутися до редакції „Українського Голосу“ з чемним запитом, чому вона помістила нічого невидяночія вяснення якогось анонімного члена радикальної партії, не вивідавши докладно, як справді маються справи? Прикро нам, що мусимо на це звертати увагу шан. редакції — тим більше, що помішування таких „вяснень“ затемнює справу і вводить розбіжність в одноцілю громадську думку.

Перш усього зазначуємо, що на сторінках преси ніхто не робив закидів радикальній партії, тільки нефірмованим поодиноким членам тої партії, котрі, явившись з провінції, окружені типами, що будять до себе найбільше недовіра, виминали контакту з представниками трудової й соц. демо-

кратичної партії, а коли такий контакт з ними навязувано, то вони старалися ухилитися від нього. Представники трудової й соц. демократичної партії не вели ніяких конференцій ані з репрезентантами Відділу преси і пропаганди львівського Д. О. Г., ані з делегатом польського уряду д-р Галецьким. Закликані в категоричній формі до Д. О. Г. представники згаданих партій в необов'язуючій розмові старалися вивідати, чого від них хотять і звернули увагу, що про нав'язання якихнебудь переговорів можуть висловитися тільки партійні зїзди. А що в тім моменті неможливо було скликати зїзди, то й ціла акція є безпредметова. Пізніше запрошені до д-р Галецького, де зявився також польський прем'єр Вітоє і мін. пошт Стегловіч подали разом зібрані представники партій трудової, соц. демократичної і христ. суспільної польського компетентним чинникам ті вимоги, які без огляду на якінебудь переговори повинні бути виконані з чисто людських побудів тою владою, котра в даний момент виконує адміністрацію в нашім краю. Балачки про евентуальні переговори налагодити життя між двома народами на території Східної Галичини зроблено залежним від restitutio in integrum, від привернення стану з перед листопада 1918.

Нефірмовані члени партії, неуваженні до того партійною управою на власну руку відбували якісь конференції, котрі до нинішнього дня є закриті тайною перед публічною опінією. Щоби вибллити ті таємні заходи під кінець сво-

їх „вяснень“ пише стидливий автор статті в „Укр. Голосі“, що „домагання радикалів сулротив польського уряду йшли принципіально дальше, ніж других партій“. Чи так справді було, не знаємо, бо тих домагань не подано ніде до відома, навіть в статті „Укр. Голосу“. Коли представники інших партій негайно подавали до преси всі нюанси своєї розмови, то пп. др. Данилович і М. Твердохліб задержали ті „домагання“ виключно до свого ужитку. З того всього знаємо тільки одно, що по конференції у львівськйм Д. О. Г. „делегати“ (себ то др. Данилович і М. Твердохліб) станули на становищі, що „в тій будь-що-будь для нас важкій хвилі, не тільки з огляду на Польків, але і зближаючих большевиків, належить допровадити до міжпартійної виміни гадок і стреміти до утврєння одної політичної плятформи для всіх укр. партій в краю“. Одначе цей одинокий наслідок розмови в Д. О. Г. з огляду на „певні факти, про які на разі не час говорити“, лишився в сфері проєктів. Не хай читач застановитися над цими пітійськими комуналами.

Бажаючи вийти ціло з опресії нефірмовані члени радикальної партії підсувають нам, що ми накиннулися „мокрим рядном на цілу радикальну партію“. Ми взагалі не накиндувалися на радикальну партію, навпаки, ми старалися всіми спо-

собами відділити радикальну партію і її непокликаних представників. Др. Данилович і М. Твердохліб весь час ходили „люзом“, а — (як каже анонімний автор), дня 3. серпня явився у др. Галецького іменем радикальної партії др. Данилович „в цілі означення становища партії супроти квестії взаїмного порозуміння і обговорення зв'язаних з тим справ“. Яка була та квестія і що обговорено, також не знає про те українське громадянство. Вкінці, щоби аминуте непотрібної плутанини, зазначуємо, що др. С. Данилович ані не приносив, ані не прислав „Гром. Думці“ ніяких спростовань іменем радикальної партії. Колиб якебудь спростовання було надіслане, воно невідключно булоб — появилася. На жаль, його не було.

Льволяню зазначуємо, що радикальна партія ні при чому в тих „хожденіях“ її нефірмових членів, так гарячо боронених тепер на сторінках „Курєр-а Львовск-ого“, і ми ніколи не робили з їх приводу ніяких закидів радикальній партії.

Проємо негайно вирівнювати передплату за Жовтень щоби не було перерви в виєцлці.

З польських справ.

„Маємо свою польську війну“...

Начальник держави Пилсудскі заявив представникови часопису для жовнірів „Фронт“, що „мир залежить від того, що зроблено багнетом“. Розмову свою закінчив Пилсудскі: „Маємо свою польську війну, якої давно не мали. Незалежність нам да рували, але угрунтувати її мусимо власною кровю і працею. Бажаю для майбутніх поколінь полишити з цієї війни традицію польського жовніра, спосібного до оборони краю, традицію побідного війська“.

Партійні антагонізми.

Союз послів ППС. видав маніфест до працюючого люду в справі „заговору ендецької реакції на людове право“. Маніфест підписаний послами Морачевским, Земенцьким, Чапінським і Медзялковским говорить, що польський працюючий люд з напруженням буде храм людової релубрики, а реакційні партії приготувляють заговор на сойм. Від конституції залежить, хто володітиме в Польщі, чи будуть рівні права, чи правитимуть богачі і паскарі. Реакційні партії хочуть виконувати контролю над соймом посередством палати привілеїв. Сенат і сойм мають вибирати начальніка держави з виключенням волі народу. Маніфест визнає працюючу верству до боротьби о рівні права, демократію, проти привілеїв.

Кілько Польщу коштує війна а кілько просвіта.

„Дзєннік Познаньскі“ подає зіставлення, що на кождо сотню польських марок, які польський уряд думає видати в першій половині 1920 р. припадає на міністерство військових справ 50 марок, на міністерство залізниць 13:20 мар., на міністерство апровізації 12:50, публічних робіт 4:60, внутрішніх справ 4:40, скарбу 3:30, праці 2:62, хліборобства 2:50, просвіти 2 м., судівництва 1:30, почти 1:30, президія ради міністрів 45 фєніків, торговля 3б фєн., сойм 20 фєн., міністерство мистецтва 4 фєн., головний уряд ліквідації 4 фєн., палата контролї 3 фєн., начальницьк держави разом з канцелярією 2 фєніки.

З теки скандалів.

Член лівого крила П. С. Л. Мархут вніс в польському соймї інтерпеляцію в справі політично-товариських взаємин, які вжуть якогось д-ра Орловського, який протягом двацяти літ покутував в Америці після скандальної розправи перед віденським судом присяглих, з епіскопом Теодоровичем і панством Паде-ревськими.

Бальведарські наради.

Дня 8. ц. м. відбулася в палаті начальницьк польської держави нарада, що протягнулася до пізної ночі. Взяти в ній участь — Пилсудскі, Вітоє, Дашиньскі,

В. Г.
Національні чинники.
(На біжучі теми).
(Конець.)

Щож робити з культурою, без якої жаден народ не може естувати? Які є відносини народа до неї? Чи її в нас нема? По думкам ш. патріота вона є, і є висока, та тільки укрита, утаєна. Тому треба її зачаровану чим скорше збудити зі сну. „Аби створити українську культуру, зовсім не треба їхати ані до Москви, ані до Берліна, але перш усього треба міцно притулити вуха до рідної землі, розуміти її мову. Треба напоїти покоління силою своєрідного живучого слова, сею цілющою водою, яка охоронила би їх раз на все від чужих та билася в них живим національним почуттям. (Треба конче себе добре пізнати! (історія!).

Дальше, аби могли творити власні культурні вартости, треба теперішність нав'язати з культурою минувшини, треба сотворити культурну лучність і непереривність, треба вивести льогіку теперішности з рашії минувшини. А щоби установити лінію національної культури, треба в першу чергу перовести глибоку аналізу своєї культурної істоти, треба і тут основно розглянути зміст і шляхи нашої культури.

А се трудна — нелегка річ. тим наче, що ми не жили довгі століття само стійним життям — що потік нашого на-

ціонального життя нераз ховався під землею, що для нас в історії не все провадився окремий реєстр.

Найчастійше ми були тільки додатком, главою чужої історії, міняли своє національне обличчє відповідно до обставин, заперали навіть свою національну фізіогномію.

Правда, се трудне завдання, але воно не є до поконання — треба пербороти труднощі... — треба конче сей поріг переступити, хоч би прийшлося викоринити з корінням не оден забобон і розбити не одну з патріотичних традицій, або навіть національну святош, аби дійти до голого факту, до правди того, що міститься на дні української народньої душі.

Хто сього не зробить, або не має сили чи відваги се зробити на перемір всім нерберам, враз з їх фаміліями, що розсілися на порогах нібито на сторожі нації, той негодиться бути українським громадянином і той ніколи не зрозуміє того, про що тут говориться. Змісту українського національного виховання і культури...

„Ще не пройшла воєнна хуртовина, ще шаблі не поховані і мабуть не скоро будуть поховані, а український народ хричить просто за духовою поживою, виявив такий культурний голод, що треба армії культурних робітників, аби його заспокоїти. О, як глибоко були несправді ті, що перео приходом світової війни насміхалися з культурних цінностей і побренькували шаблями, як найважнійшим аргументом, що має здобутр самостійність“.

Збираючи до купи думки автора,

приходимо до такого загального закінчення: щоби бути сильними, аби не впасти в боротьбі — конче є мати отсі три найконечнійші річі: українську свідомість, національну культуру і горожанські чесноти. Без сього немає ніколи засобів і сил до сотворення національної будівлі, без сього нема думки о державній самостійности.

Через легковаження сих основ і вся біда!

„...Це занедбання нашої педагогії“ — закінчує п. Євшан — прийшлося нам відпокутувати в хвилі, коли треба було рук для будовання української державности, коли серед мас прокинувся в повній силі історичний інстинкт і виявилася народня воля, а не стало її екезекутиви“. Хоч як мало було інтелігенції, то-по переконанню автора — і ся інтелігенція, „якою вданий момент розпоряджає нація, могла би вповні виповнити своє завдання, як би квалітативно була інша, т. є. як би мала була те, що нчизиваємо національним вихованням“.

Отсе весь жаль і жадання наших борців висказані пером нашого молодого письменника!

Справді сумні і понурі картини! Та чи тільки цему школа винна? Чи ж тільки вона є виховуючою інституцією для народа? Чи ж не є нею також своїм впливом і призначенням церква, що утверджує суспільно горожанські чесноти і освячує своїм авторитетом правно морально відносини між народом а властями — дотепер очевидно — окупаційними, якими була Австрія, Росія і Угорщина...

„Мусимо — каже д. Є. — постави-

ти і це дуже важне питання: чи наша церков, яко виховуюча інституція, служила більше чужим, чи своему народови?

Та ту не все в порядку. Рівно, як рідна школа була в ярмі і невідомости також і церква ділила ту саму долю. Наставлювання духовних зверхників чужими властями, коляторська інституція при обсаді місць робила духовенство дуже зависимим від внішних нам чужих сил. А частю знов більша господарка лучила інтереси поважної чисти духовенства з великою посілістю і чинила душпастирів більш економіями, як влотивними душпастирями. До того всього москвофільська гангрена нищила і пустошила учителів, а через них і їх стадо.

Підчас української війни не всюди виявлялись гарячі симпатії духовенства до демократичної України! І коли порівнати теперішню участь сеї інституції до участі церкви у великій акції визвольних змагань XVII. в., то прийдеться сконстатувати, що тоді наш наряд не так був розложений, тоді таки був він далеко більш паном сих двох важних інституцій: церкви і школи, як се є тепер — додає до своїх виводів п. Євшан.

Все то не відрадні річі.

Та й не менче сумно й не весело, що прція над запобіганням сьому лиху така тепер безмірно тяжка, а обставини тепер такі прикри й так мало сприяючі — такі злочасні!

Війна, не опорядкованність народностевих справ, виїмкові, ограничуючі

Сапіга і Скульські. Предметом нарад були між іншими зарядження потрібні на територіях опорожнених більшовицькими військами, а крім того розважувалося розміри заміреної особової демобілізації.

Політні до полевих робіт.

Польське міністерство хліборобства оголошує, що міністерство військових справ згодилося відступити 10.000 полонених до осінніх полевих робіт на час від 1. жовтня до 15. листопада ц. р.

Франція не хоче дати позички.

Заходи польського міністра Грабського в Парижі в цілі позискання від французького уряду позички в сумі 1 мільярда франків, виявилися безуспішними. Рада французьких міністрів моти-

вус свою відмову тим, що Франція сама примушена затягнути внутрішню по-зичку.

Падеревські зрезигнував.

Польське міністерство закордонних справ запропонувало Падеревському посольство в Лондоні. Падеревські відкинув пропозицію. Здається Падеревські думає зрезигнувати зі становища польського делегата до Союзу Народів.

Здержуємо висилку 15-ого с. м.

всім Вп. Передплатникам, що не впустили передплати за жовтень.

РІЖНІ ВІСТІ.

Політика Врангеля.

"Послѣдніа Извѣстіа" доносять, що уряд Врангеля стремить до зєднання на області б. Росії всіх сил, неприязних більшовикам. Польщу вважає він своєю союзницею, що найменше так довго, поки вона є на воєнній стопі з большевиками.

В Севастополі був оноді Маклаков в товаристві Струвого. Там відбулися наради над ріжними міжнародними справами. Там була також делегація т. зв. "українського народного комітету". На віденські заявив Врангель в присутності Кривошеїна і Струвого, що він годиться з поглядами комітету та що основою його політики є засада федерації і земельна реформа.

Мадярщина проти Чехословаччини.

"Арбайтер Цтг." доносить на основі одержаних інформацій, що Мадярї готовляться до війни проти чехословацької республіки. Горті стремить до сього, щоби викликати заворушення на Словаччині, щоби при першій нагоді вдертися до цієї країни і прилучити її знову до Мадярщини. На таку можливість хотіли би Мадярї мати в Австрії, приязний уряд, тому що на випадок війни, їм треба австрійських залізниць до перевезу зброї. Важною точкою в чехословацькій війні був би Пресбург. Метою уряду Гортя є повернення монархії Габсбургів, чого найбільшою перешкодою до цього є чехословацька республіка.

Заворушення в Індїях.

Французькі часописи доносять, що в Бомбаю вибухли заворушення наслідком страйку індійських робітників. Такі самі вісти доходять з Ассам. Місцеві власти віввали військо до помочі.

Болгарські "винівники".

Як доносять з Парижа, на домагання урядів Греції, Сербії і Румунії зажа-

дала антанта від болгарського уряду видачі 507 цивільних і військових осіб, як т. зв. воєнних злочинців, м. и. царя Фердинанда, Радослава і генераліссімуса Жекова.

Кріза в совітській Росії.

"Frankf. Ztg." пише, що "Daily Herald" потверджує, що положення совітської Росії є дуже тяжке. Кріза, яку від цього пору переживають совіти, має бути найтяжчою з усіх, яку вони коли небудь переживали.

За зєднання Австрії з Німеччиною.

По донесенням "Chicago Tribune" австрійський уряд мав звернутися до урядів у Вашингтоні, Лондоні і Римі в справі їх становища супроти голосовання в Австрії що до зєднання її з Німеччиною. Франція запропонувала примістити супроти Австрії примусові господарські зарядження як бльокада, здержання всякої помічної акції для Австрії і т. п.

Вимковий стан в Чехословаччині.

З Відня доносять, що в цілій Чехословаччині мається проголосити вимковий стан.

Вітос у премера Прокоповича.

Польські часописи доносять, що польський премер Вітос перед відїздом зі Станіславова зложив візиту премеру У. Н. Р. Прокоповичеві.

Кислий виноград.

Зі Севастополя доносять до польських часописів, що Врангель представникам парижського українського комітету заявив, що він готов співділати з українським національним рухом, однак під умовою державної приналежності України до Росії. По тимже відомостям, Врангель прийняв українську делегацію зложеною з полковника Литвиненка, сотника Чокаловського, пор. Роменського і Будиненка. Підчас прийняття делегації був присутний шеф Врангелівського уряду Кривошеїн. (Газ. Веч.)

вийшли з під пера нашого вельми заслуженого суспільного робітника найгарнійшого теоретика та знатока по освітнім питанням, проф. М. Галушинського.

Мусить піднести з вдячним вдволенням, що проф. М. Г. не йно субтальною ніжністю своєї чоловічолубної інтуїції знаменито вгадав і відчув пекучу потребу, але також вибрав знаменитий спосіб звернути увагу ш. суспільності й подати вказівки, як можна й як належить працювати над духовим піднесенням народу.

Вже сам вибір діла Наторпа звісного великого філософа і педагога суспільника свідчить, що п. М. Г. і знаменито орієнтується в педагогічній літературі і рівнож знаменито своєю орієнтацією понав і опанував нашу ситуацію. Згадає діло німецького "практичного" ідеаліста речника демократичних мас. адоратора великих Плятонівських ідей, вносить не йно нову глобоку гуманну мораль оперту на релігії праці, але й буде для маючої статія демократичної держави великий і гарний систем нової на скрізь народної культури опертої на єдності і лунності науки і на родної освіти, на єдності і співділанню інтелігенції і народа.

Наша ш. суспільність повинна порушені там проблеми взяти під розвагу. Се як раз не одна відповідь на найживотнійші наші недостачі й потреби.

Се ясний теплий промінь серед холодного непривітного сумерку!

ОСТАННІ ВІСТІ.

Телеграми польської телеграфічної агенції (ПАТ).

Звїдомлення п. г. штабу з 9. жовтня.

В а р ш а в а. Положення на фронті без ніяких важнійших змін.

Нач. К. п. в. одержала нині від ген. Сікорського, команданта армії, таке звідомлення: Всі зарядження, зміряючи до навазаня злучки з групою ген. Желіговського, завели. Шойно пополудни припадково аголосилася на тел. стацію команда групи г. Желіговського, а шеф штабу цієї групи полк Бобіці подав особисто майор. Стаміровському такі 2 телеграми, котрі подаю дослівно: До команди армії. до власних рук команданта. Тайне. Дуже пильне. Зваживши, що заключені з ковенським урядом роземні лінії з гори і на некористь нашу, мешканців виленської, гродненської і лідської землі, нас разом з польським Вильном присудили Литовцям, рішився я з оружям руці право самоозначення мешканців моєї батьківщини оборонити і обяв командувач над жовнірами, що походять з цих земель. Не маючи спроби поступати проти власної совісти і почуття горожанського обовязку, з жалею зголошую звільнення від обовязків служби і команди групи. Виховані в дисципліні вірні ідеї освободження батьківщин, підчинені мені команданти і війська слухають моїх приказів, а для полишених відділів прошу видати безпосередні прикази. Місце постою, 8. жовтня 1920. Желіговскі, ген. і ком. групи. — До ком. Армії. Тайне. Дуже пильне. Ген. Желіговскі з поданих у свої звідомленню причин зложив команду групи. Походячя з гродненської землі, вважаю приказом совісти і почуття горожанського обовязку стати під приказами ген. Желіговського, тому з жалею зголошую звільнення зі служби. Штаб групи сповняє дальші мої прикази. Бобіці п. і ш. ш. З огляду на вагу положення, майор Стаміровскі мимо одержання повищих телеграм просив полк. Бобіцького повідомити про положення, в якому є тепер відділи ген. Желіговського, на що одержав таку відповідь: Відділи ген. Желіговського були о 15. год. між Вакою і Вильном. О год. 17. зайняли Вильно. Ген. Желіговського прийняв в Вильні французський губернатор, пропонуючи, щоби Вильно зробити вільним містом. Ген. Желіговскі на цю пропозицію рішучо не згодився. Дальших подробиць полк. Бобіцькі не знав. З огляду на найвиразнійший бунт ген. Желіговського і його відділів, прошу Н. К. о можливо скорі рішення, як маю поступати супроти цієї справи. Значачую, що про невдоволення литовсько-білоруської дивізії з заключеного перемирія доходили до мене вісти вже раніше і тому я особисто був на місці постою лит.-білоруської дивізії для вияснення правдивости цих ві-

стей й успокоєння умів. Та щб з лит.-білоруською дивізією за цілу війну не мав я бичих зносин, офіцерський корпус і жовніри не знали мене блище і мій особистий вплив на успокоєння умів в дивізії найочивиднійше не відніс бажаного успіху. З огляду на політичну і військову вагу поданих фактів, прошу Н. К. о можливо скорі рішення, як маю дальше приміститися до цих приказів. Сікорскі, ген. пор. і ком. армії. Н. К. п. в. г. штаб.

Звїдомлення польського генерального штабу з дня 10. жовтня 1920.

В а р ш а в а. Не цілому фронті положення без значнійших змін.

В районі Олеська наші відділи відперли кількакратні наступи 2 совітських полків, примушуючи неприятеля до панічної втечі.

Доходження в справі самочинної акції ген. Желіговського виказали, що виступ його відділу мав жерело в розгоряченню офіцерів і жовнірів, що рекрутуються з Виленщини і Гродненщини, викликаний занепокоючими вістями з Вильна про насилля і репресії, приміювані супроти їх родин і взагалі супроти польського населення. — Н. к. п. в. г. ш.

З фрону Врангеля.

Царгород. Армія ген. Врангеля відперла большевицьку офензиву на Синельниково, причому взято 800 полонених. Неприятель уступає в північному напрямі, а армія Врангеля посувається вперед здовж побережжя Азівського моря.

Услівя прелімагорно мира.

Рига. Редакційна комісія конференції почала праці в ночі з четверга на п'ятницю. Досі ухвалено 10 точок договору преліментарного мира, беручи за основу услівя поставлені предс. польської делегації Домбским. Розрахункові справи порішиться в п'ятницю поп. Підписання протоколу послідує в суботу, або в неділю. Прийнято всі польські услівя. Границя між Польщею, Білорусією й Україною йтиме Збручом, лінією Петлорі на схід від лінії Чорний Луценець, на схід від Несвежа, східною границею виленського і дисненського повіта аж до Двини. Польща матиме спільну границю з Латвією. Польско-литовської границі договір не торкається. Деякі труднощі спричинює ще справа золота, котра буде мабуть також поладнана.

Українська і білоруська делегація зголосили збірний протест.

Мир між Німеччиною і Латвією.

Берлін (Пат.) Наступила виміна ратифікаційних документів між Латвією і Німеччиною.

МАЛІЙ ФЕЙЛСТОН.

З дороги життя.

І се і те.

З настанням осінніх холодів зібралася міродатним кругам на кохання. Просто загоріли до нас нетаємим, сердечним почуванням. Вхедимо в сезон осінного кохання. Від кількох днів по-являється "Українська Думка". Що правда "Український Голос" закритий, а про "Діло" нема що й думати, та се нічого не значить. Се лиш доказ, що романс зачинає вести рука вправного, досвідного аманта. Не прискорювати темпа ні ходу подій. Поволі, розважно, вираховано. Виж знає, як то буває в кохання. Як лиш крихітку поспішитися, опісля мститься; скорше приходять хвилини переситу, байдужности. Тому все є на місці. Зразу дають нам думати, в го л о с говорити нам ще не вільно, а про діла кажуть поки-що й не мріяти.

Університет вже так як би був, та знов не цілий відразу, а так собі поки-що лиш Konzeptspraktikantenkurs для станіславівської дієцезії. Просга справа: не зразу вибудували Краків...

Нераз приходить мені на гадку якась велика, сумна золота й крівава книга з іменами тих всіх, що боролися і згнули за Україну. Не думаю в сей спосіб скривдити тих, що їм доля не дала вмерти за рідний край. Та час біжить скоро, нові події прикривають старі, вмирають люди, губляться документи, не одно затирається а то й затрачується в людській памяті...

Можна мати слушні побоювання, щоби колись у нас не повторилася історія, яка була у наших сусідів.

Сказав їдко польський історик, що якби зібрати всі візитові білеті тих, що "азивали себе учасниками повстання в 1863 р.", і якби зібрати всі посмертні оповістки, на яких небіжчиків заіменовано учасниками повстання, то виявилось би, що польська армія в 1863 році числила що найменше три мільйони жовнірів. А на ділі було дещо инакше. Безсердечна історія каже, що в тім повстанню боролося бідних кількадесять тисяч людей. Такий рахубі на будуче у нас треба би запобігти. Вже сьогодні маємо велике число таких живих півлицарів. Мають вони гарно запрашовані штани, які не виділи стрілецьких ровів, а українську республіку за малими конечними перервами будують в д роки в "Республіці" при вул. Костюшка...

Вразливі люде відчувають якусь зміну в нашому положенню. Не можна сеї гадки підперти ні подіями ні статистикою, та говорять собі людська скрізь що є значна зміна.

Розходиться головню о настрій. Можна йти вулицею, або їхати трамваем і не почути слова "караїм". Проти українські окули і події счезли з улиць, трамваїв, театрів, міських городів. Часом ще бризне якась "Слово польське" або "Курер львовський", часом гавкне якийсь мало польський артист в кабареті — а поза сим тихо.

Ще лиш не переводяться арештованья...

Тиберій Горобець.

КРАЄВИЙ СОЮЗ ТОРГОВЕЛЬНИЙ
„Народна Торговля“
Львів, Ринок Ч. 36.

Перше місце в кооперації — рахунковість!

Великою перепоною в розвою наших кооперативів був брак підручника до ведення книг на українській мові, що відповідав би діловодству цих спілок, узгадуючи як найповніше

ріжні случаи їхньої діяльності.

Таний підручник,

до ведення книг в кооперативних господарсько-торговельних і споживчих спілках,
вийшов з друку.

Набути можна в інструкторським відділі „НАРОДНОЇ ТОРГОВЛІ“. Там же є до набуття книжки по кооперації, та для діловодства рахунковости. VII 2-3

НОВИНКИ.

— Наші полонені на Сибірі. В Омську і на провінції знаходяться отсі офіцери і підофіцери України: Питлик Володимир гім. професор з Яворова, Іванчук Рудольф, геометр із Соколя, Яхторович, правник зі Сасова, Лісний Іван, податк. урядн. з Перемишля, Негребецький Богдан, медик. Мацюрак Кость, правник з Куликова, Дзюль Іван, студ. фільм. з Долини, Бордуляк Тит, правник з Ходачкова, Махук Ілля, правник з Поморян, Гермак Луць, правник з Чортківщини, Семотко Остап, гімн. абіт. з Заболотова, Андрусевич, техник з Станиславова, Колодубський Адам, студ. фільм. з Коломиї, Крисько, оптикар з Перемишля, Шараварків Михайло, правник з Тернопілля, Шкабрій Михайло, нар. учитель, Цапів Федь, маляр з Надвірної, Олександр Андрій, суддя з Лопатина, Хома Микола, суддя з Перемишля, Шульга, правник, Крижанівський Ізидор, нар. учитель, Бих Микола, адвокат з Перемишля, Михайлишин Василь, абіт. з Долинщини, Гайдук Роман, з Перемишля. Борисюк Микола, почт. уряд. з Надвірної, Баран Володимир, адвокат зі Львова. На провінції в Тьокалінську живуть: Крук Дмитро, банк. ур. зі Збаража, Цісик Юліян, купець зі Струсова, Ситник Франц, ур. банку зі Львова, Підгородецький, правн. зі Львова, Мельничук, з Тернопільщини, Угрин, банк. уряд. з Дрогобича. — В Красноярьську Кошулинський Корнело, банківський урядник зі Львова, Крушельницький, суддя з Самбора, Шматера, лісничий з Буковини. В Самарській губ.: Максимович Антін, уряд. з Борислава. В Петропавлівську: Гордій Михайло, правник з Тернопілля, Марцінків Юрій, студ. ріль. акад., Хтей, прав. з Дрогобиччина, Знак, правник з Дрогобича. Померли на тиф в Омську: Боммерсбах Пилип, оптикар з Перемишля, Крижанівський Євген, правник, д-р Фльор, лікар з Тернопільщини. — Близші інформації може подати Дмитро Коцюба, студ. мед. в Дрогобичі.

— Відновлення діяльності тов. „Бандурист“. Дня 4. жовтня 1920 р. відбулися загальні збори тов. „Акад. хор „Бандурист“, на яких вибрано такий виділ: Масляк Стефан Юрій голова, Рудницький Антін містоголова, Філяс Осип секретар, Краснопера Лев дрігент, Гайворонський М. містодрігент, Яримович Я. бібліотекар, Ластовецький А. касієр, Давидович Юліян виділовий, Семчишин Дмитро містовиділовий. До контрольної комісії вибрані: Букайло Франц, Попель Зенон і Цурковський Данило. — Загальні збори ухвалили відновити діяльність товариства, що підупала під час війни. Тому виділ визнає всіх свівучих членів академічної Громади явитися та вписатися в члени товариства на першій пробі, яка відбудеться ві второк, 12. жовтня 1920, виїмково о год 8 30 вечером в малій салі Муз. Інститута ім. М. Лисенка у Львові (вул. Шашкевича 5). — Виділ.

— Др. Ст. Баран, якого випущено на волю з польської військової тюрми на підставі наказу військового суду Д. О. Г., перебуває тепер у Львові і працює разом з дром Липою над виданням першої повної конституції У. Н. Р.

— Ураїнська „Зоря“. В суботу появилася одноднівка „Українська Зоря“, видана в Перемишлі.

— Осторожно з найденою муніцією! В Новосілках Опарських, пов. Рудки, 12 літній Олександр Пелех найшов ручний гранат і так неосторожно ним бавився, що спричинив вибух. Гранат ранив тяжко хлопця в ліву руку. Хорого привезено до львівського шпиталю.

— З судової салі. Оноді покінчилася розправа проти Яшецта Мержви, лісничого в Шабельні біля Рави руської, обжалованого о застрелення з карабіну в лісі слюсаря Опацького, та стріляння до Пилипа Рідкодима і Івана Галаса, які тільки чудом уникнули смерті. Трибунал узнав обжалованого винним злочину убийства і засудив його на два роки тяжкої в'язниці. При вимірі кари узгадлив трибунал лагодячі обставини, а саме старечий вік обжалованого, якому вже 73 літ, і те, що досі він не караний. Прокуратор зголосив зажалення неважності з приводу низького виміру кари.

— Погроми Жидів в Будапешті. Часописи доносять про нові погроми, які на днях урядили в Будапешті банди офіцерів і членів тов. „відроджуючесья“ Ма-

ярщина. Офіцери задержували трамваї, витягали з них пасажирів-Жидів і били їх до крові. Коли один кондуктор не хотів на візвання офіцера здержати трамваю, офіцер стрілив до нього й смертельно його ранив. Протягом двох днів число жертв дійшло до 100 осіб.

— Характер недуги Дошанеля. Бувший президент французської републики Дошанель уступив, як відомо, з причини тяжкої нервової недуги, яка мучила його від довшого часу. Парижські часописі, обговорюючи її, подають що Дошанель терпів на так звану idee fixe яка проявлялася в нього в дуже дивний спосіб. Мав він безупинні привиди, що його тіло беззастанно зменшується, в цілости чи частинно, викликаючи таким чином карикатурне обезображення цілої постати.

Хороба цього рода зовється мікроманією і навіщає звичайно людей винижених нервово і дуже вичерпаних умовою працею. Лічення її є в тому випадку майже неможливе, бо мікроманія належить до найтяжчих недуг психонервової системи.

УДИМ І ЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД
„УКРАЇНСЬКОЇ ДУМКИ“
зі Станиславова і околиці просить ся складати у Видавничстві
„БИСТРИЦЯ“ Станиславів,
вул. Липова, ч. 1. (льокаль „Церков. Штука

З літератури і мистецтва.

Гете і революція. Липський професор Вітковскі виголосив у Франкфурті відчит на преінтересну тему: Гете і революція. Гете говорив прелегент — не вірив в історичний розвиток ані в політичний поступ. Гієрархія клася являлася йому не чимсь, що складалася, а чимсь що перейшло в спадщині по історії. На його думку, маса, мусить бути завсігди предметом а ніколи підметом законодавства, тому то вважав він монархічну систему за найкращу державну форму, при чому монархізм трактує на рівні з абсолютизмом. Але він вимагає: „Князь мусить вміти правити“, а коли „Князь є фушером, народ має право його усунути“. Очевидно під застереженням, що бездіяльність і непутливість князя не буде заступлена чимсь гіршим. І хоча Гете говорить: „Я ненавиджу насильний переворот“, то глибина його обсервації доводить його до погляду, що „революція не є виною народу але володарів“. Раз тільки блиснула йому думка про вартість народу; коли підчас гарматного бою під Бальмі, коли революційні французькі війська відкинули вишколені ворожі армії думав Гете: „Від того місця і від нині починається нова епока історії світа“. Але коли Наполеон задавив французьку революцію, Гете падав для нього глибокою вдячністю і захопленням. Щойно під вечір своєї життя відживає в ньому нова молодість і зясовується в його уяві ідеальна картина народу і держави, який дав вираз в своєму „Фавсті“, де говорить про „вольний народ на вольній землі“.

Нові книжки і видання.

О. П. Білозерський і Д. Романченко: Порадник для національно-освітних інструкторів в війську; Видання української військової місії в Польщі. Перемишль Ланьцут 1920. У третьому році У. Н. Р. Ст. 32 16^с.

З міст: Вступ І. Загальні уваги. а) Загальний програм. б) Організація нац. освітних відділів. в) Завдання і обовязки. II. Зміст і метода праці. А. Початкова праця сотенного інструктора. Б. Подрібний програм праці. 1) Виклади на тему українознавства, 2) Національне виховання, 3) Громадянське виховання. В. Прочі завдання сотенного інструктора. III. Практичний поради для сотенних інструкторів. Післяслово. IX. Додаток: Наказ Головної Управи Війська УНР.

Спис Галичан
померших на Україні почавши від серпня 1919 року при Відській Точці 2/1 (відтак Полова Лі-ниця 1/3, вінці Армейський Польовий Шпиталь).

- (Далі).
- 24. стр. Сидор Олександр, Томашівці пов. Калущ, Бул. Сот. 1. К. 9. Бр., тиф, 12. XI. 1919 в Турбові.
- 25. стр. Андрусевич Іван, Лисків пов. Сокаль, 2. С. 2. К. 9. Бр., тиф, 9. XI. в Турбові, ур. 1898. р., син Рузьки.
- 26. стр. Кухарський Степан, Мшанець пов. Тернопіль, 2. С. 1. К. 9. Бр., ранений, 24. XI. в Турбові.
- 27. стр. Кушнір Іван, Новосілки Рава руська, 6. С. 2. К. 9. Бр., тиф, 9. XI. 1919 в Турбові.
- 28. одн. ст. стр. Гвришо Степан, Урмань пов. Бережани, Вартовий Відділ 1. Г. К., тиф, 9. XI. 1919 в Турбові.
- 29. стр. Копровський Семен, Гора пов. Сокаль, 1. Скор. сот. 1. К. 5. Бр., тиф, 22. XI. 1919 в Турбові.
- 30. дес. Назар Тимко, Будинин пов. Сокаль, 3. К. 5. Бр., тиф, 10. XI. 1919 в Турбові.
- 31. ст. стр. Свістак Дмитро, Чернігів пов. Станиславів, Перех. Відділ 1. Г. К., тиф, 27. XI. в Турбові.
- 32. стр. Степанішин Андрій, Милетин, Камічка стр. 5. Армат. Псалк, тиф, 10. XI. 1919 в Турбові.
- 33. стр. Чах Антін, Карачанів пов. Городок Відська точка 2. 1. тиф чер. 13. XI. в Турбові.
- 34. стр. Коножа Гриць, Дівчина, пов. Сокаль, 7. С. 2. К. 9. Бр., тиф, 18. XI. в Турбові.
- 35. стр. Рушак Петро, Мости вел. повіт Жовква, Відська точка, тиф, 19. XI. в Турбові.
- 36. цив. візн. Козюра Станислав, Кондратів пов. Золочів, Відська точка, тиф, 25. XI. в Турбові.
- 37. вїст. Дівчинський Михайло, Микитинці пов. Станиславів, Батерія 3. 5. тиф, 15. XII. 1919 в Турбові.
- 38. стр. Стецяк Михайло, Відс. точ. 2. 1. тиф, 14. XI. 1919 в Турбові.
- 39. стр. Кречик Василь, Кривошеївка, Бул. від. кав. 1. Г. К. тиф, 21. XI. в Турбові.
- 40. підх. Лешківський Михайло, Любачів, Відс. точка 2. 1. тиф, 4. XII. 1919 в Турбові.
- 41. дес. Матвійків Гриць, Новосілки ліс. пов. Камінка струм 5. Арм. полк, 5. бр. тиф, 21. XI. 1919 в Турбові.
- 42. стр. Маланчук Юрко, Жизномир пов. Бучач, 1. Кур. 9. бр., тиф, 27. XI. 1919 в Турбові.
- 43. стр. Ільчишин Яким, Болохів пов. Перемишль, Муніц. Валка 9. бр. тиф 8. XII. 1919 в Турбові.
- 44. стр. Таган Іван, Ваврики пов. Рава руська, 1. К. 9. бр., тиф, 22. XII. 1919 в Турбові.
- 45. ст. дес. Голембийський Михайло, Павлів пов. Радеків, 1. К. 9. бр. тиф, 3. XII. 1919 в Турбові.
- 46. стр. Селтис Антін, Вільгів пов. Рава руська, 2. К. 9. бр. тиф, 30. XI. 1919 в Турбові.
- 47. стр. Пудько Василь, Любичів, пов. Рава руська, 2. Корп. 9. бриг. тиф 10. XII. 1919 в Турбові.
- 48. стр. Горбань Петро, Вязова пов. Жовква, 1. К. 9. бр. тиф, 18. XII. 1919 в Турбові.
- 49. цив. візн. Лехович Войтко, Полежанівка пов. Скалат, Обоз 3. бр. тиф, 6. XII. 1919 в Турбові.
- 50. стр. Радешський Петро, Смиківці пов. Тернопіль, 2. К. 9. бр. тиф, 14. XII. в Турбові.
- 51. Стр. Стадницький Яків, телефон. 9 бр., сухоти, Камінка лісна, поч. Рава, 28. III. 1920, в Затишу, Херсон. губ.

(Далі буде).

Оповістки.

Второк 12. жовтня 1920.
Сьогодні гр.-кат: Прл. Кияка. — правосл: Киріяка. — римо-кат: Максиміліяна.
Завтра гр.-кат: Григорія Арм — правосл: Григорія, Михайла. — римо-кат: Едварда.
Наука в українській гімназії в Рогатині розпочинається 14. жовтня 1920. УПРАВА. 332 1-2

Дрібні оголошення.

Досвідний ІНСТРУКТОР, академік, прийме на селі лекцію з обсягу до VI. кл. гімн. і II. р. учит. сем. за харч і доплату. Найраше в домі священника і на цілий рік. Листовні згол. в Адм. „Української Думки“ під „Досвід“. 331 1-1

Найкращі у Львові Кінотеатри
КОПЕРНИК і МАРУСЕНЬКА
висвітлюють тепер з великим успіхом I. і II. епоку небуденного архитвору п. з.
САТАНА.
I. епока: САТАНА, як святий пустельник, аскет і пророк в стариннім ЄГИПТІ.
II. епока: САТАНА яко повірник ЛЮКРЕЦІЇ БОРДЖІЯ в добі ренесансу. XV5-?

ЛЕКЦІЇ глядає правник Ласкаві вголошення „Правник“ Львів, вул. Яблоновських 32, партер двері 19. 330 1-1

ХЛОПЦЯ до науки пошукує столярська робітня Івана Галайка, Львів, вул. Кентшинського 15. 322 3-3

ІНТЕЛІГЕНТНА ВДОВА обійме заряд домог на селі. Уміє кожду працю. Зголошення під Праця до Адміністрації. 326 2-3

БІЛЬША КАМЕНИЦЬ, більших і менших у Львові продає сейчас. Ігнат, Львів Куркова 24. 2916 4-5

НАРОДНЯ УЧИТЕЛЬКА пошукує лекції на популудневій годині, або заняття як касієрка з касією. Зголошення до Редакції під „Популуднева праця“. 2-2

БУПЛЮ МАЕТОК до високости 1,000.000 Мк. на передмістю Львова з більшим городом і господарськими будівками. Зголошення Лев Новосад вул. Словацького, фабрика сртопедичної обуви, проти почти. 325 2-2

ОГОЛОШЕННЯ.
ДЕНТИСТ-ЗУБАР
Д-р СТЕФАН ДМОХОВСЬКИЙ
б. лікар зубної поліклініки в Берліні, приймає в **ПЕРЕМИШЛІ** вул. Колієва 1/II., виконує всякого рода праці входячі в обсяг найновішої дентистики, виймає без болю та вставляє зуби, корони і містки з найбільшою досконалістю. 298 3-3

МАОК нищить хробацтво.
Найбільший ворог здоровля, мухи. Потвердженням д-рів Гордона і Гевлета, мухи переносять ланками, черевний тиф, віспу, холеру, червінку і т. п. тому повинність їх енергично нищити МАОК убиває мухи моментально. Одна проба перекона. про те. Замовлення на гурт в **НАРОДНІЙ ТОРГОВЛІ**, Львів, Ринок. 323III 1-1

СЕЛЯНСЬКА МЕХАНІЧНА ТКАЛЬНЯ
„ПОЛОТНО“
Спілка з обмеженою порукою у Львові, бюра і склади при вул. Зіморовича ч. 20. в домі „СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРЯ“ винимює і продає вироби текстильні, як: полотна грубі і тонкі, бархани, цайги і вовняні матеріял за прядиво і клаки з к. нопель і лену, після довільного вибору і на користних услявах. Українським Спілкам і купцям дає опуст. 321 2-5

КУПУЄМО В БІЛЬШИХ І МАЛИХ
::: СКІЛЬКОСТЯХ :::
Фасолю, Горох, Гречку,
Просо, Насіння Льну і
::: Бонопель, :::
як також гварантоване насіння ярин і огоро-довини впрост від продуцентів.
Оферти з прибіками присилати на адресу
Кравчий Союз господарських Спілок
Львів, Зіморовича ч. 20.
або складати в Відділах Союзу в **Перемишлі, Стрию і Коломиї.** IV 2-3

Е. Г. ЗЕМІГЕР.
„СИНЯ ФЛЬОТА“
СВІТОВА ПОВІСТЬ В ДВОХ ТОМАХ
ПЕРЕКЛАД:
Д-ра МИХАЙЛА ЛОЗИНСЬКОГО.
Ціна обох томів разом **50 Мк.**
Поодинокі томи по **30 Мк.**
Набути можна в Адміністрації „Української Думки“ по попереднім надісланню належної квоти.